

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **PhMr. A. N.**, bývajúcej v Š., zastúpenej JUDr. I. S., advokátom v B., proti žalovanej **S. R.**, **zastúpenej M. Z. S. R.** so sídlom v B., **o zaplataenie 51 412,71 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 24 C 146/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. októbra 2009 sp. zn. 10 Co 201/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 533,34 eur k rukám JUDr. I. S., advokáta v B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 23. februára 2009 č.k. 24 C 146/2007-183 uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 51 412,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16 424,55 eur od 7. januára 2005 do zaplataenia, zo sumy 16 813,89 eur od 5. februára 2005 do zaplataenia, zo sumy 66,23 eur od 11. februára 2005 do zaplataenia, zo sumy 67,39 eur od 11. februára 2005 do zaplataenia, zo sumy 9,56 eur od 11. februára 2005 do zaplataenia, zo sumy 748,43 eur od 5. februára 2005 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 5,33 eur do 12. marca 2005 do zaplataenia, zo sumy 16 472,93 eur od 12. marca 2005 do zaplataenia, zo sumy 804,40 eur od 12. marca 2005 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na úrok z omeškania žalobu zamietol a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 2 268,87 eur k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia

zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to ustanovením § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že vo veci je žalovaná správne označená ako Slovenská republika v zastúpení M. Z. SR, pretože v zmysle citovaného zákona v súvislosti s rozhodovaním samosprávneho kraja v oblasti humánnej farmácie ide o prenesenú právomoc štátu na orgán samosprávy v pôsobnosti M. Z.. Mal preukázané, že rozhodnutím T. samosprávneho kraja č.j. X. z X. došlo k pozastaveniu činnosti žalobkyne ako držiteľky oprávnenia na výkon lekárenskej činnosti v lekárni A. v Š., žalobkyňa sa voči tomu rozhodnutiu v zákonnej lehote odvolala a odvolací orgán M. Z. SR predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu z dôvodu rozporu so zákonom. Následne 25. júla 2005 T. samosprávny kraj v rámci autoremedúry rozhodnutím č.j. X. zrušil svoje predchádzajúce rozhodnutie. Podľa názoru súdu žalobkyňa tak v zmysle ustanovenia § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vyčerpala riadny opravný prostriedok, pričom rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, zrušil, pre jeho nezákonnosť príslušný orgán, v tomto prípade M. Z. SR. Súd mal tak za preukázané, že žalobkyňa splnila podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Ďalej mal preukázané, že vzhľadom na nedostatky pri doručovaní prvého rozhodnutia T. samosprávneho kraja, ako aj nedostatky v náležitostiach rozhodnutia, žalobkyňa oprávnene dospela k záveru, že v záujme ochrany zdravia pacientov, pre ktorých mala objednané lieky, ako aj prevencie pred vznikom škody spôsobenej expiráciou liekov a vzniku nákladov spojených so zatvorením lekárne, táto pokračovala v činnosti. Z rozhodnutia odvolacieho orgánu, ako aj z ďalšieho postupu T. samosprávneho kraja vyplynulo, že uvedené rozhodnutie bolo rozhodnutím nezákonným, preto považoval nárok žalobkyne na náhradu škody za oprávnený. Ďalej dospel k právnomu záveru o danosti aktívnej aj pasívnej vecnej legitimácii účastníkov. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňi vznikla škoda za obdobie, kedy jej bola nezákonným rozhodnutím T. samosprávneho kraja z 29. októbra 2009 pozastavená činnosť vo výške nepreplatených faktúr V. Z. P., ktorá síce uznala tieto za správne čo do dôvodu a výšky, avšak v zmysle platných predpisov ich žalobkyňi nemohla preplatiť, keďže by sa dopustila konania v rozpore so zákonnou úpravou úhrad za poskytnutú lekárenskú činnosť (zákon č. 140/1998 Z.z. o liekoch a zdravotníckych podmienkach, zákon č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti). Neuhradením predmetných faktúr vznikla žalobkyňi priama škoda vo výške uplatnenej v konaní. Súd súčasne priznal žalobkyňi požadovaný úrok z omeškania v zákonnej výške, ktorý je ušlým ziskom spôsobeným nevykonaním úhrady v čase splatnosti. Súd priznal úrok z omeškania tým spôsobom, že splatnosť jednotlivých nárokov odvíjal od splatnosti faktúr,

tak ako to bolo medzi žalobkyňou a V. Z. P. dohodnuté. Vzhľadom na skutočnosť, že v tejto časti nárok žalobkyne bol uplatnený s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne, odvíjajúc sa od splatnosti 14 dní, súd v tejto časti nárok zamietol a priznal úrok z omeškania v zákonnej výške v relevantnom období po uplynutí 30 dňovej splatnosti jednotlivých faktúr a nárok vo zvyšku žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 27. októbra 2009 sp. zn. 10 Co 201/2009 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1670,89 eur k rukám jej advokáta do troch dní. Konštatoval, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec správne právne posúdil. V celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré aj v podrobnostiach odkázal. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 241 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. Uviedla, že oba konajúce súdy nesprávne právne posúdili vec a nesprávne vo veci rozhodli. Namietala nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej z dôvodu, že M. Z. SR nezákonné rozhodnutie nevydalo a nie je ani príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom zo strany ministetva a eventuálnym vznikom škody. Ďalej namietala skutočnosť, že oba konajúce súdy sa nevysporiadali s otázkou právneho základu uplatňovaného nároku a s jeho výškou. Rovnako uviedla, že aj v časti náhrady trov konania mal odvolací súd rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. a vysloviť, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobkyňa žiadala, aby dovolací súd dovolanie žalovanej z dôvodu neprípustnosti dovolania v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalovanú na náhradu trov právneho zastupovania v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Žalovaná existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Námietku žalovanej uvedení v dovolaní týkajúcu sa nedostatku jej vecnej legitímácie nepovažoval dovolací súd za opodstatnenú. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) nie je dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p.; môže mať za následok len nesprávnosť napadnutého rozhodnutia (porovnaj napr. R 34/1993). Preto tvrdenia žalovanej uvádzané v dovolaní, ktoré sa týkajú vecnej legitímácie, sú pre prípustnosť dovolania právne bezvýznamné.

Z obsahu dovolania žalovanej je zrejmé, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. To, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., avšak len v prípade, ak prípustnosť dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je daná ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p. Skutočnosť, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu aj prípadne spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania proti takémuto rozhodnutiu.

V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Žalobkyňa súčasne dovolaním napadla výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Dovolanie v tejto časti smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2 O.s.p.).

Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalobkyne proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešná žalobkyňa v dovolacom konaní podala návrh na uloženie povinnosti nahradiť jej trovy tohto konania v sume 526,13 eur za jeden úkon právnej služby a režijný paušál 7,21 eur, spolu 533,34. Dovolací súd jej priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon poskytnutej právnej služby (vyjadrenie z 27. januára 2009 k dovolaniu žalovanej) podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 526,13 eur, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21eur)] predstavuje spolu 533,34 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. mája 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská